

Leviathan™ je filosofická post-apokalyptická dramatická jednoaktovka. Jak už to v žánru „postapo“ (nezaměňovat s žánrem „gestapo“) bývá, děj hry je zasazený do světa, v němž jakési nespécifikované kataklyzma rozlámalo civilizaci na kusy a zanechalo jen hrstku přeživších, aby se s nastalou situací pasovali, jak umějí nejlépe. Leviathan™ si pohrává s myšlenkou, jak by to asi vypadalo, kdyby tito přeživší byli filosofové. Dovedou se o sebe postarat? A k čemu je dobrá filosofie ve světě, kde už nic jiného nezbylo?

Ústřední filosofický problém, a spolu s ním i děj celé hry, se točí kolem pokusu filosofů obnovit společnost na základě tezí společenské smlouvy. Společenská smlouva, jak ji představil například Hobbes, popisuje takový hypotetický stav, v němž se lidé, málo ještě civilizovaní, zřeknou svých práv (zejména tedy práva praštit někoho po hlavě), aby jim byla zajištěna práva jiná (zejména tedy právo nebýt praštěn po hlavě). Na úkor své svobody tím vlastně zakládají právní společnost.

Hra byla psána s ambicí vytvořit vyvážený, gradovaný a kompaktní dramatický kus s vykreslenými postavami a doplňujícími se dějovými složkami. Nakolik byla tahle ambice naplněna, Bůh sud'. Hra má být parodií na klasická postapo klišé a samozřejmě byl podniknut i zoufalý pokus učinit ji vtipnou. Její realizace je náročná hned ze třech hledisek: Hra je náročná na herce (je to jednoaktovka – hlavní postavy z jeviště prakticky neslezou a mají cisternu textu), na kulisy a rekvizity (ale Jana se prý těší) a také na režiséra (který bude muset stále pracovat s hemžením němých postav v pozadí scény, nemluvě už vůbec o výpravných tanečních epizodách).

Následuje popis hlavních charakterů:

Filosofové, ti nesmějí chybět. Jsou tři a jsou to hlavní antihrdinové příběhu. Sami sebe berou smrtelně vážně, mají přehnanou důvěru ve svůj intelekt a jsou přesvědčeni, že bez jejich přičinění se civilizace zkrátka neobnoví. Vyznačují se nemístnou arogancí, určitou pseudointelektuální potrhlostí, ale především naprostou nepraktičností a neupotřebitelností v jakémkoliv druhu činnosti. Ve hře jsou označováni jako filosofové 1, 2 a 3. Rozdíl mezi jejich povahami není velký, přesto:

Filosof 1 je z filosofů nejvýraznější. Je také nejnamyšlenější a nejpánovitější. Stylizoval se do role suveréna komunity. Je komunikativní, libuje si v proslovech a vystupuje jako mluvčí skupiny. Jedná se vlastně o hlavní postavu hry, s tím se samozřejmě pojí největší množství textu a největší nárok na herecký výkon.

Filosof 2 je z filosofů nepraktičtější, což samozřejmě neznamená, že je praktický. Spíš pragmatický. Je to hnidopich s tendencí vytvářet problémy a pouštět se do polemik. Ze všech filosofů je taky jaksi nejprůčetnější.

Filosof 3 je z filosofů největší mešuge. Neangažuje se v obnově společnosti tolik, co jeho dva druhové, snadno se dá svést k nesouvislým úvahám, není ani tak egocentrický. Trpí dokonce jistými ekologickými tendencemi. Dalo by se říct, že kdyby to nebyl filosof, v podstatě by to byl dobrák.

Lovkyně tvoří ve všem protipól vůči filosofům. Je praktická, zodpovědná, rozhodná, s dobrými organizačními schopnostmi, vyjadřuje se vždy věcně a stroze. S filosofy sdílí vlastně jen vysoké sebevědomí a určitou domýšlivost. Je to klasický vůdčí typ, vysoce emancipovaná, poněkud prchlivá, s tušeným vojenským výcvikem. Její postavu si lze nejlépe představit jako post-apokalyptickou variantu amazonky.

Nýmand ztělesňuje další klasické postapo klišé. Ve své skupině je vyloženě do počtu – na rozdíl od filosofů ani nepředstírá, že něco umí, je zbabělý, zákeřný, podlézavý, ustrkovaný, neschopný a nechtěný. Je obzvláště snadno manipulovatelný, ovšem během hry se mu, bona fide, podaří zmanipulovat část komunity, když na základě určitého nedorozumění

rozpoutá náboženské hnutí. Ve své nové roli náboženského fanatika dojde jisté charakterové proměny – náhle nabude sebevědomí i odvahy, plně se ztotožní se svou funkcí duchovního pastýře. Jeho víra, jak už to u podobných sekt bývá, však sestává více z frází a méně z přesvědčení.

Žid ve hře představuje známý stereotyp. Je fixovaný na své jmění, které se mu podařilo zachránit před katastrofou, a nehledě na cokoliv je odhodlaný bránit je do posledního dechu. Je to chronický lakomec, který všechno přepočítává na peníze, ať už taková rovnice za daných okolností má či nemá smysl. Je také věčně nespokojený, misantropický, přehnaně kritický kafral a vůči pokusu filosofů obnovit lidskou společnost je nemálo skeptický. Má však velmi ekonomického ducha a nenechá si ujít žádnou příležitost maximalizovat svůj zisk. Žida si lze nejlépe představit jako Shylocka trpícího migrénou.

Herec zpodobňující Žida musí být pro věrnost postavy obřezán. S dobrým rabínem se jedná o jednoduchý zákrok, vážně. Joe ani Michal Žida nehrají.

Leviathan je klíčová postava hry. V podstatě je to kanec divočák, který se vlivem nezdařeného experimentu s kontaminovanou vodou stal zuřivou bestii. Před svou proměnou je to mírumilovné, lehkonožé, byť poněkud drzé zvíře. Po proměně je to nechutné, kvičící, slintající, brutální, dvouhlavé monstrum, terorizující nebohou komunitu. S důrazem na slovo dvouhlavé – Leviathan je role pro dva herce a jeden kostým.

Leviathan nemá žádný text, je to nicméně role náročná na hlasový rozsah a pohybovou koordinaci. Patrně bude taky muset umět křičet s kly zaraženými do krku.

Peóni jsou všichni ostatní. Jedná se o šedivé zbytky toho, co zůstalo ze světa. Budí dojem termitů – mají zájem na vlastním přežití a také na něm pracují. Jen zřídka se zapojují do diskuze, či něco komentují, většinou jen dělají to, co je jim řečeno. Během celé hry jsou něčím zaměstnaní; věnují se praktickým úkonům, stavějí si přístřešky, vyrábějí nástroje, šijí šaty, kopou jámy, sbírají suroviny. Na scéně se střídají, pouze ve výjimečných případech jsou přítomni všichni najednou.

Jedná se o role o to obtížnější, že většinou pouze pantomimické. Většího prostoru dojde pouze peónka, pracovně označená jako P.P.B., během krátké, ale zato erotické scény (wow!).

Sečteno a podtrženo se tedy jedná o šest hlavních mluvících rolí, dvě hlavní nemluvící a kolem osmi vedlejších rolí. Hra je tedy napsána grosso modo pro šestnáct lidí v jedné alternaci.